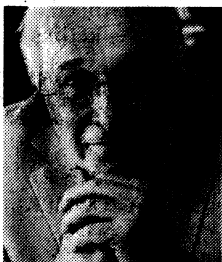

The Tree

Afgelopen vrijdag was de dracht niet roze, maar dienden de bezoekers bij een leuke, bijna verstilde (en ook koude) bijeenkomst in Bakkum de kleur lila in de kleding te stoppen.

Uhhh, dat vraagt om een verklaring.

Nu het halve land even in roze is gehuld geweest en de stilte is teruggekeerd om de Nederlandse (fiets)wegen is het goed terug te gaan naar...

Naar 1971 om precies te zijn.

De Haarlemse basketbalploeg Levi's/Flamingo's had een Amerikaanse speler die Gerhard Schreur heette en deze mastodont pakte op een goede avond een Haarlemse tegenstander iets te hard bij de keel: vijftien wedstrijden schorsing.

De Haarlemse ploeg die in Europa aardig meespeelde, moest direct een actie ondernemen en die actie was: Tyrone Marioneaux.

De Amerikaan uit New Orleans stapte uit een vliegtuig, keek verwonderd om zich heen en...?

Zegt hij nu: „Ik zag een muur van fietsers op me af komen toen men mij naar Haarlem had gebracht. Dat had ik nog nooit gezien. Ik schrok ervan. Ik had geen idee waar ik was uitgekomen. Holland, Nederland, ik wist van niets.”

Marioneaux bleek een goede basketballer met zwakke enkels.

Eentje daarvan brak hij in de beroemde wedstrijd die Levi's ooit in Madrid tegen Real speelde (en won). Marioneaux speelde koninklijk goed, hij negeerde de pijn en speelde door.

s Avonds werd hij op de rug van de meegerisde Schreur naar zijn hotelkamer gedragen. Hij vergeet die scene nooit.

Marioneaux ging voor meer geld even in Wenen (bij kampioensploeg Radio Koch) spelen, maar keerde na enige tijd weer terug in Nederland. Hij is nooit meer weggegaan.

En afgelopen vrijdag trad hij in het huwelijk, op 60 jarige leef-

tijd, met zijn Esther Lensen.

Marioneaux speelde bij vele kleine clubjes, hij verdiende nooit veel, hij trainde de jeugd, hij verkaste van Amstelveen naar Utrecht en terug, hij trainde nog

meer jeugd en doet dat eigenlijk nog steeds, nu in Amsterdam.

The Tree, zoals zijn bijnaam was, bleef en voor eeuwig zal zijn, leerde Nederlands spreken, leerde fietsen, leerde de Nederlandse mentaliteit en bleef een van de meest aimabele sportmensen die ik ooit meemaakte in ons land.

En dus nodigde hij wat oude vrienden uit op de receptie van zijn huwelijk.

Op een wat kille, natte avond voor het tentje op campingplaats 1800 in Bakkum. Om met een glas en een hapje zijn huwelijk te vieren.

Een aantal basketballers van weleer kwam naar Bakkum en trof er The Tree in smoking, maar wel met een dikke trui onder zijn colbert; hij had het koud. En, op verzoek van de bruid, werd er lila gedragen.

Ik had me aangepast (lila overhemd) en ik had een pracht avond.

The Tree en ik waren 39 jaar geleden ploeggenoten. Onze omhelzing van afgelopen vrijdag was een gedenkwaardige.

Ik zie hem nog de trainingszaal binnenkomen: 2.12 meter lang, slank en een geweldige Afro. Hij zei die eerste avond niets en gooide zijn punten erin. Later ontdooidde hij. Hij schaakte graag en had een grappig filosofische kijk op het leven.

The Tree was en is een pracht exemplaar in de basketbalwereld. Jeugdspelers die onder hem getraind hebben zijn allen beter geworden. Als speler en als mens.

Hij vertelde dat hij sommige van zijn kleren waar hij in 1971 mee aankwam nog tot in deze eeuw gedragen had.